

Een Weerzien.

om zich heen. Henri legde 't hem dan uit, zijn hoofd nog dieper buigend naar hem toe, met een glans van vreugde over zijn gelaat, als had hij in dit neefje zichzelf weer teruggevonden, maar kinderlijk-vrolijk nog, onbezorgd in jeugdig doen. Toen Marie hem zoo zag, schertsend met 't aan zijn arm voortspringend jongetje, voelde ze hoe schoon toch in zijn ziel was die liefde voor 't jeugdig-blijde. . . .

Frans was een dikke vriend van Marie geworden. Ze had erover gedacht, hoe ze doen zou om hem heel dikwijls bij zich te hebben, en ze had plannetjes verzonnen van verre wandelingen, toen ze opeens hoorde zijn enthousiasme voor postzegels. Hij was pas begonnen met verzamelen. Marie had een heele collectie, en daarom vroeg ze hem of hij eens bij haar kwam op een morgen: hij mocht dan uitzoeken, die hij nog niet had. . . . Nog altijd was voor haar 't kamertje 't liefste plekje van 't geheele huis. Toen ze haar een andere slaapkamer, een grootere, wilden geven, zóó dat zij haar kamertje kon inrichten tot boudoirtje, had ze geweigerd, bang de harmonie van haar leven te zullen verbreken, door 't veranderen van wat ze één voelde met haar denken en doen. Nu was 't een genot voor haar te ontvangen in die omgeving van teere intimiteit den kleinen Frans, 't neefje van Henri. Ze was dien morgen wakker geworden, met opeens, als snel weerlichten door haar hoofd: Frans komt zoo straks! En vlug uit 't bed gesprongen, had ze 't venster wijd opengeschoven, zoodat naar binnen golfde, zoelgeurend, de vroegmorgenlucht. Rondom haar was 't of alle menschen nog sliepen. In den kastanjeboom ritselden de bladeren van druk tjlpende vogels; een zat er op 't bovenste takje, heel rustig en behaaglijk zich wieglend, lustig piepend zijn trillend gefluit door de morgenstilte. Op de groene bladeren en op de roode en witte bloemen beneden haar, lag kristal-schitterend de vochte dauw. Van verre klonk geklop en gehamer uit een woning in aanbouw. Stroef hingen neer de gordijnen of lijnden de richels van blinden aan bijna alle huizen; een enkel venster stond open, en daarachter waren stijf op een rijtje de hard-roode potten met schraal-

bloeiende fuchsia's. Opeens brak de zon door: overal tintte en vekte 't licht, 't lag als groote plassen in 't leege land en goudgesprankeld op de kleine paden van de tuintjes, waar 't als gezeefd in kleine, grillige figuurtjes zich bewoog bij 't flauw geschuifel der takken. . . . Marie kleeedde zich langzaam aan, vrolijk neuriënd, gedurig naar buiten kijkend, waar allerlei geluiden begonnen te gaan: 't opschuiven van een raam, 't openklappen van blinden, en menschen herleefden voor den nieuw te beginnen dag. . . .

Eindelijk zat hij bij haar, druk bezig met 't uitzoeken van de postzegels, gedurig met devoot gebaar „een heele mooie” tusschen zijn vingertjes nemend en dien wegglegend bij 't hoopje, dat al grooter en grooter werd. Kijk 's, een van China, 'n vreemde! Mag ik *die* ook hebben? En als Marie dan zei: Ja, natuurlijk, je mag ze allemaal houden, die je nog niet thuis hebt. . . ., keek hij haar aan, met een blosje van verlegen in-zijn-schik-zijn, met een glimlach van geluk. Streelend gingen haar vingers door zijn zwarte, weerbarstige haren, te vergeefs glad strijkend, weg van zijn voorhoofd, de losse, wilde krullen.

Hij zat hier, 't jongetje, alsof hij hier zoo *moest* zijn, alsof hij hier altijd zou blijven te midden van de dingen die voor haar waren als oude, beminde vrienden: de meubeltjes, de platen en schilderijtjes. . . . Marie had vaak gezien bij mevrouw Heerlen een photographie, waarop Henri stond, jongetje van negen, tien jaar, met andere jongens, een heele klas vol. Ze hing in de huiskamer, en altijd als zij een bezoek bracht bij mevrouw, keek zij even naar dat portret, naar de bovenste rij jongens, waar zij Henri wist te staan met zijn breeden matrozenkraag. 't Was haar of 't jongetje op de photographie en kleine Frans, hier, zoo dicht bij haar, dezelfde waren. Opeens voelde zij een innige liefde voor Frans, die met zijn bruinverbrand gezichtje, rood van inspanning, ijverig zat gebogen over de postzegels, in zijn witlinnen pakje, waarop ook een groote kraag. . . . Een poosje later stond hij bij haar voor 't venster, vertrouwelijk tegen haar leunend, blij keuvelend, vreugdevol-dankbaar voor al de mooie postzegels, die hij gekregen had. En toen ze